

Vážení přátelé, milá riziková skupino.

Ráda Vás po dlouhé době zase vidím, i když Vás pořádně nevidím. Byla to opravdu dlouhá doba, a že se děly věci! Některé už odnes' čas, po mnohých už ani Blesk nešťekne. Namátkou: Vrbětice, tokijská covidová aféra, causa Dominik Feri, tornádo na jižní Moravě, Lionel Messi a kdo ho koupí....

Naštěstí se dějí věci nové – začalo předvolební šílenství, ale to je nic proti šílenství karlovarskému, když se na červeném koberci objevil živý Pirát z Karibiku a plačící děvčátka upadala do sladké extáze; a to vzrušení, když se bohyně Jitka Č. vznášela v záplavě dvaceti metrů nebeské modři dovezené z Vídně (nebo z Paříže?) Ale slušelo jí to! Vzrušená debata se též točila kolem změny barvy vlasů ministryně Schillerové. Sluší jí více blond nebo tizian? Co se mne týká, já hlasuji pro tizian. (Odbočka. Je ovšem naprosto jasné, že si paní Š. a její poradci velmi vhodně načasovali tuto změnu image na dobu projednávání rozpočtu na příští rok. Není bez zajímavosti, že ministři důležitých rezortů, pánové P. a M. odcházeli z jednání viditelně spokojeni, i když nedostali tolik miliard, kolik žádali. Jak prosté – chlapi (pardon – pánové) mají raději blondýnky, dají se těmito lehce manipulovat (ba i obalamutit). Což samozřejmě nepřichází v úvahu u Maláčové, ta se bude rvát o každou miliardu, schodek-neschodek, i kdyby se Šilerka ostříhala dohola.)

Ale přejděme k stále aktuálnímu, nosnému tématu těchto dnů – pandemii. Shrnu některé dojmy a zážitky. Někde jsem se dočetla, že – cituji: „...koronavirovou krizi nejlépe snášeli senioři, i když představují nejohroženější skupinu obyvatel. Starší lidé jsou prý zvyklí na izolaci, často žijí sami a rádi tráví čas v pohodlí domova.“(Konec citátu.)

Sledovala jsem pečlivě všechny zprávy a pokyny a nemohu říct, že by mě vystrašily; alespoň jsem hned věděla, když jsem ztratila chuť a čich, že si i mne ten virus našel. Bohužel učinil to zlomyslně ve vánočním týdnu, takže jsem si nemohla plně vychutnat tu pravou atmosféru Vánoc – vůni vanilkových rohlíčků, mandarinek a místo štedrovečerního kapra, na kterého se z celých Vánoc nejvíc těším, jsem žvýkala polystyren v trojbalu, ani opilí Frantíci mi nechutnali. Ale těšilo mě vědomí, že jsem přispěla ke zvýšení procenta žádoucích promořených.

Protože jsem ze staré školy, snášela jsem disciplinovaně nouzový stav, dbala příkazů i zákazů a doporučení krizového štábu. Většina opatření byla akceptovatelná. Jen ten dvoumetrový odstup bylo obtížné dodržet při sexu. Někteří to zkoušeli, ale říkali, že to nejde.

V tomto covidovém bezčasi nás ze všech stran nabádali, abychom se nepoddávali strachu a depresím a zůstávali aktivní. A tak jsem šila. Roušky. Nechápu, že se někdo pozastavoval, ba pohoršoval nad tím, že když byly roušky zpočátku úzkoprofilovým zbožím, byly ženy nuceny tyto samy podomácku vyrábět. Komu to vadilo? Mně tedy vůbec ne. Právě naopak. Vyráběla jsem je s nadšením jako na běžícím pásu. Konečně jsem zase mohla uplatnit své dovednosti, získané v kurzech šití. Ležely ladem od dob, kdy jsem šila na děti, případně vyráběla modely západního střihu podle podpultového časopisu Burda. Oprášila jsem svou vysloužilou singrovku (nebo to byla veritaska? nevím) a po vzoru Dáši Havlové jsem se vrhla do šití. Ty oficiální přes internet objednané mi připadaly fádňi, bez nápadu. Popustila jsem uzdu fantazie a tvořila jsem. Trochu mě inspirovala slovenská prezidentka Čaputová, jejíž roušky vždy barevně harmonovaly s outfitem. (Mimochodem, roušky madam Schillerové taky vždy ladí s róbou. – A co jich Šilerka má!)

Já jsem pokročila při tvorbě ještě dál. Moje roušky vždy něco symbolizují, něco vypovídají o majitelce. Přinesla jsem jen malou ukázkou z loňské kolekce. Všechno jsou to originály z mého ateliéru. Tak např. rouška č.1 svými znaky a obrázky symbolizuje, že ten covid přitáhli Číňani a jejich netopýři. (A ten virus zamořil postupně celý svět, snad kromě Antarktidy, a ještě si mutuje.) Tuto veselou roušku jsem používala při práci na zahradě, kanafasová je určena do kuchyně. Nositelka této – se srdíčkem, Eiffelkou a jízdním kolem – miluje cestování a sport. Uvědomila jsem si však, půjdu-li na pohřeb, tyto roušky by byly nevhodně veselé, proto jsem zhotovila několik kousků v barvě neutrálně šedé, případně pohřebně fialové. A na koncert, bude-li jaký, bude se hodit tato s notovou osnovou. Mám též roušky dětské.

Ale moje nejmilejší byly tyto květinové, připomínající rozkvetlou louku. Nejzajímavější je poslední model. V internetovém návodu bylo psáno: Žádné šití, nepotřebujete nic než nůžky a ponožku. Tato rouška je pohodlná, prodyšná, perfektně sedí. Má to jen jeden zádrhel – je naprosto nefunkční. Bohužel, jakmile bylo nařizováno používat respirátory, nastalo tvůrčímu rozmachu utrum.

Koronavirus zasáhl různým způsobem naše pracoviště, domovy... Home-office byl přijat celkem kladně. Ale učit při tom doma děti, to byla často Sodoma, Gomora. V některých rodinách měli štěstí, byla-li babička, přispěchavší na pomoc, absolventkou hradištského gymnázia, protože ta umí dodnes všechno.

Odbočka: Moje pravnučka – předškolák si s on-line úkoly ze školky poradila sama, protože dnešní děti pracují s počítačem téměř od narození, takže moje výpomoc byla spíše nežádoucí.

Měla jsem tedy sdostatek volného času. Když jsem nešila ty roušky, sedávala jsem na zahradě a poslouchala to nebyvalé ticho vůkol. Žádná hudba se nelinula z koupaliště, ani „my chceme gól!“ neburácelo z přilehlého stadionu. Jen vrabci cvrlikali, hrdličky cukrovaly a kdesi vrčela sekačka. Když posléze nastalo kýžené rozvolnění, sjela jsem po dlouhé době z hor do údolí. Kamarádky mě ujistily – nemohu-li najít průkazku na MHD, vůbec to nevádí, teď to máme jednoduché: nastoupíš do autobusu, projdeš jen tak kolem řidiče a postoupíš dál do vozu. Ukázalo se však, že tato informace byla nepřesná. Nastoupila jsem, chtěla jen tak projít, vtom mě pan řidič zastavil a houkl na mne: „Kolik?“ Ta otázka mě zaskočila. Pomyslela jsem si, co by ho tak mohlo zajímat – kolik zavazadel, kolik mám s sebou nezletilých dětí, kočárků... Pro jistotu jsem se zeptala: „Kolik čeho?“ Houkl: „Kolik roků? 60 nebo 70?“ Nyní nastala moje chvíle. Pomocí trekových holí jsem se napřímila a pravila hrdě (pro větší efekt jsem to číslo trochu zaokrouhlila směrem nahoru, ale jenom trochu): „90!“ I přes ten respirátor bylo vidět, že pan řidič nevěří svým očím. Pravda, byla jsem ten den odpočatá, přiměřeně opálená, na nose jsem měla kromě respirátoru velké sluneční brýle a oblékla jsem si bílé čtříčtvrťáky... Za mnou nastupovali ještě další senioři. Byla jsem zvědavá, jaký identifikační kód oni uvedou. Ten první jednoduše řekl: „Zadarmo!“ Ten druhý byl též stručný, oznámil: „Starý.“ Dodatečně jsem se dozvěděla, že správný kód zní: Senior 70+ (70-80-90 jsme už všichni v jednom pytli). Za svého života se mi dostalo už různých označení: učitel v.v. (= ve výslužbě), penzista, rentiér, důchodce, starobní důchodce, pracující důchodce, senior, ohrožený druh a teď jsem senior 70+. Ale pořád lepší, než když jsem jednou chtěla po přechodu přejít přes rušnou mařatskou hlavní třídu. Přítomný příslušník, pochopiv můj záměr, vyhodnotil situaci, hbitě vstoupil do vozovky, zastavil provoz zprava, zastavil provoz zleva a vlídně mi pokynul: „Podťe, babi.“ Takže proti tomu je označení Senior 70+ docela lichotivé.

Trochu jsem se zapovídala – rozkošatěla. Ale, jak říkal Mozart: Moji stařešinové mi rozumějí.

Na závěr svého koronavirového rozjímání ještě malý dovětek. Patříme tedy k oné ohrožené rizikové skupině, k těm, které může potkat zlé, i nejhorší, ale to je údajně jen pár promile. I já mohu být součástí takové nějaké promile. Snad se z té promile dostanu ven skrze ta nouzová opatření (roušky, respirátory, sanytol, karantény, testy, očkování...), proti kterým tolik brojí pan poslanec V. a paní zpěvačka Cz. A proto děkuji všem později narozeným, nerizikovým, očkovaným, kteří kvůli mně a podobným ta strašná příkoří a omezování osobní svobody musejí snášet.

A tak si popřejme zdraví a pevný krok,
ať se tu sejdeme bez roušek příští rok!